

BESMELE: ALLAH'IN ADI İLE HER İŞE BAŞLAYIN

es-Salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-ev-velîne ve'l-âhirîn seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn. Ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'dü:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân ve inne efdale'l-hadîsi kitâbullâh ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerra'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sahibihâ fi'n-nâr ve bi's-senedil-muttasılı ile'n-Nebiyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَمَّا إِنَّهُ لَوْ قَالَ: بِسْمِ اللَّهِ لَكَفَاكُمْ. فَإِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ
طَعَامًا فَلْيَقُلْ: بِسْمِ اللَّهِ فَإِنْ نَسِيَ أَنْ يَقُولَ: بِسْمِ اللَّهِ
فِي أَوَّلِهِ فَلْيَقُلْ: بِسْمِ اللَّهِ أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ

Emâ innehû lev kâle: Bismillahi le-kefâküm. Fe-izâ ekele ehadüküm ta'âmen fe'l-yekul: Bismillahi, fe-in nesiye en-yekûle: Bismillahi fî evvelihî fe'l-yekul: Bismillahi

*evvelehû ve âhirehû.*¹ *Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.*

Aziz ve muhterem kardeşlerim, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin mübarek hadislerinden bir demet okuyup izahına çalışacağız.

Râmûzü'l-Ehâdîs isimli hadis kitabının ... böyle sırayla devam ediyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin izahına geçmeden önce başta Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* olmak üzere, onun cümle âlinin, ashabının, etbâ'ının, ahbâbının ve sair enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşitleri ve mürebbileri olan sâdât ve meşâyih-ı turuk-ı aliyemizin ve onlara bağlı halifelerinin, müritlerinin, muhiblerinin ruhlarına; bu eseri telif eylemiş olan Gümüşhanevî Hocamızın ruhuna; bu eserin içindeki hadislerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan râvîlerin ve âlimlerin cümlesinin ruhlarına; buraları fethetmiş olan fatihlerin, şehitlerin, mücahitlerin, gazilerin

---

¹ Sohbet kaydında “fî evvelihî ve âhirihî” şeklinde geçiyor.

ruhlarına; cümle ashâb-ı hayrât u hasenât ile beraber bilhassa şu caminin yapılmasında ve yaşamasında emekleri geçmiş olanların geçmişlerinin ruhlarına; uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şu meclise cem olmuş olan siz kardeşlerimizi de ahirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin, yakınlarının, akrabasının ruhlarına hediye olmak üzere ve biz yaşayan Müslümanlar, sizlerin ve dahi ihvanımızın Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasına uygun ömür sürüp, huzuruna sevdiği, razı olduğu bir kul olarak varmamıza vesile olması dileğiyle bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım. Buyurun. Bismillâhirrahmânirrahîm.

İlk erdem, besmele çekmek hakkındadır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş ki:

Emmâ innehû lev kâle: Bismillahi le-kefâküm. “Eğer o şahıs başında “*bismillâhirrahmânirrahîm*” deseydi bu yemek hepinize yeterdi.” Sofraya oturulmuş, çabucak bitivermiş yemek. Bereketsizlik olmuş. Peygamber Efendimiz onun üzerine bu hadîs-i şerîfi buyurmuş:

“Eğer başında *“bismillâhirrahmânirrahîm”* deseydi, aynı yemek ama Allah bir bereket ihsan ederdi. Bütün hepinize yeterdi. Aç kalkmazdınız, yani öyle bitiverme durumu olmazdı. Sizden biriniz,” *Fe-izâ ekele ehadüküm ta‘âmen*. “Sizden biriniz bir yemek yediği zaman,” *Fe’l-yekul: Bismillahi*. “Bismillah diye başlasın. Bismillâhirrahmânirrahîm desin, taâmına besmeleyle başlasın.” *Fe-in nesiye*. “... geldi, bir şey konuşuldu, telefon çaldı, kapı açıldı, kapandı, bilmem şunu getir, bunu getir... Besmele çekmeyi unuttunuz yemeğin başında. Eğer unutursa kişi,” *En-yekûle: Bismillahi fî evvelihî*. “Başında Bismillah demeyi unutursa,” *Fe’l-yekul: Bismillahi evvelehû ve âhirehû*. “Hatırladığı zaman ‘*Bismillahi evvelehû ve âhirehû*.’ desin.”

Yani evveli içinde, âhiri içinde besmele olsun diye o mânaya gelmiş oluyor. Hatırladığı yerde diyecek. Namazı kılamadığı zaman insan kılması lazım ya vakit kılamadığı zaman nasıl kaza ediyorsa onun gibi yemekte de hatırına gelince o tarzda besmele çekmesi lazım.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz yemek yiyen bir kimsenin karşısında biraz baktı

ona, sonra güldü. Dedi ki: “Ya Resûlallah te-
bessüm buyurdunuz, niye?”

Dedi ki: “Sen besmele çekmeden başla-
mıştın. Şeytan seninle beraber yemeğe giriş-
mişti. Ama sen hatırlayıp da besmeleyi çe-
kince o hem çekildi hem yediklerini kustu.
Yani fayda vermedi o mel’una, mahlûka fayda
vermedi.” dedi. Şimdi besmele böyle yemekte
olduğu gibi her işte bize şart. Bismillâhir-
rahmânirrahîm diye başlayan,

Allah adı olsa bir işin eri

Herkiz ebter olmaya anın sonu

diyor Süleyman Çelebi. Güzel söylemiş,
rahmetullahi aleyh rahmeten vâsiaten.

Allah’ın adı olursa bir işin başlangıcı, sonu
hayırlı gelir. Allah adıyla başlayan iş iyi gider.
Adamlar saç saça, baş başa, kavga gürültü ay-
rılıyorlar.

Neden?

Düğünü nasıl yaptın? Bir anlat bakalım.
Salon tuttuk, içki içtik, dans ettik, oynadık.
Öyle başlangıcın böyle gümbürtüsü olur der-
ler. Öyle gümbürtülü başlayan şeyin sonu da

öyle olur. Ama dualarla, tesbihlerle başlayınca iyi olur. Biz çocuklarımızın da kulaklarına ezan okuyarak başlarız. Hayata öyle, doğduğu zaman adını söylemeden önce ezan okuruz kulaklarına, kâmet okuruz. Ondan sonra adını söyleriz, öyle ezanlarla hayata başlar biz müslümanların evlatları. Ezanlarla, şهادetlerle bizim hayatımız hitam bulur. Defterimiz mühürlenir, her işimiz Allah'ın adına uygun olur.

Peki, Allah adını çekmenin mânası ne? Allah adını çekmenin faydası ne?

Faydası şu ki: Bir işi yaparken başında Allah'ı anıyoruz, hatırlıyoruz. Ve rızâ-yı Bârî'ye uygun olup olmadığı böylece kendiliğinden, otomatik olarak hatırdan bir geçmiş, kontrol edilmiş oluyor. Bir işe başlıyorsun. Bismillâhir-rahmânirrahîm. Yaptığın iş hayırlı mı değil mi Allah'ın adını anınca kontrol olmuş oluyor. Buna kendimizi alıştıracacağız, her işimizi rızâ-yı Bârî için yapacağız.

Kim Allah için alırsa, Allah için verirse, Allah için severse, Allah için buğz ederse; yani bu sözleri zikretmekten maksat nedir?

Her yaptığı işi Allah rızası için yapabilecek duruma gelirse, *iste'mene îmânehû*, imanını sağlamlaştırmıştır o, kemale erdirmiş demektir. Her işimiz Allah rızası için olacak.

Buraya geldik, hadis dinliyoruz, neden?

Allah rızası için; Resûlullah'ın yolunu öğreneyim, öğütlerini dinleyeyim de hayatımı ona göre tanzim edeyim.

Namaz kıldık, neden?

Allah Kur'an'da emretmiş.

Sakal bıraktık, neden?

Peygamber Efendimiz'in sünnetidir diye.

Her şeyimizi böyle yapacağız. Böyle yapınca her işimiz ibadet gibi sevaplı olur. Yapmadığı takdirde de hayır ve bereket olmaz o işte. Allah'ın adı anılmayan, hamd edilmeyen, senâ edilmeyen, Resûlullah'a salât u selâm getirilmeyen bir iş güdük kalır, kesik kalır, verimsiz olur. Yemek de çabuk biter. Faydası, neticesi, bereketi olmaz.

a. Peygamberimizin Cennetteki Eşleri

Öbür hadîs-i şerîf. Bu hadîs-i şerîf, Hz. Âişe validemizden rivâyet olunmuş:

أَمَّا شَعَرْتُ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ زَوَّجَنِي فِي الْجَنَّةِ
مَرْيَمَ بِنْتَ عِمْرَانَ، وَكُلْتُمُ أُخْتِ مُوسَى، وَامْرَأَةَ
فِرْعَوْنَ

E mâ şe'arte enne'llahe azze ve celle kad zevvecenî fi'l-cenneti Meryeme binte İmrâne, ve Külsüme uhte Musa ve'mra'ete fir'avne.

Bu Ebû Ümâme radiyallahu anh'ten rivâyet edilmiş, Taberânî ve İbn Asâkir'de olan bir hadîs-i şerîftir. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

E mâ şe'arte. “Akıl etmedin mi, bilmiyor musun, bilemedin mi, bilmedin mi ki” *Enne'llahe azze ve celle.* “Aziz ve Celil olan Allahu Teâlâ hazretleri,” *Kad zevvecenî.* “Beni evlendirdi” *Fi'l-cenneti.* “cennette” *Meryeme binte İmrâne.* “Meryem validemizle, Hz. İsa'nın anası Meryem valide ile, Meryem Hatun ile beni evlendirdi.” *Ve Külsüme uhte Musa.*

“Musa *aleyhisselam*’ın kız kardeşi Külsüm’le beni evlendirdi.” *Ve’mra’ete fir’avne*.

Firavunun karısı mü’mindir. Firavun kâfir, ulûhiyet iddiasında, hain. Karısı mü’mindir. O kâfirin yanında olduğu halde imandan geçmediği, imanına sâdık olduğu için mükâfaten cennette Allah ona Resûlullah’a eşlik nasip etti. Bu üç mükâfatı cennette Allahu Teâlâ hazretleri zevce olarak ihsan edecek Peygamber Efendimiz’e, bu hadîs-i şerîften anlaşıldığı üzere.

Tabii, Meryem validemiz de Allahu Teâlâ hazretlerinin takdiriyle evlenmeden ve bir beşer kendisine değmeden İsa *aleyhisselam*’ı dünyaya getirdi. Tabii, böyle evlenmeden ve bir şey olmayınca bilmeyenler ileri geri konuşular.

Halbuki o kendisini ibadete tahsis etmiş, muharrer yani camiden, ibadethaneden çıkmıyor ve kerametleri zâhir olan mübarek bir hatun idi. Kur’an-ı Kerim’de bildiriliyor ki Zeke-riya *aleyhisselam* ona tekeffül etmiştir. Yani ona bakmayı eniştisi Zekeriya *aleyhisselam* tekeffül etmiştir. Ve ne zaman Zekeriya *aleyhisselam* -o da peygamber, Zekeriya *aleyhisselam*- Meryem validemizin yanına girse,

Meryem hatunun, orada çeşit çeşit rızıklar görürdü.

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا
رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

*Külle mâ dehale aleyhâ Zekeriyye'l-mihrâbe vecede indehâ rizkan. Kâle yâ Meryemu ennâ leki hâzâ. Kâlet hüve min indi'llahi, inne'llahe yezuku men yeşâ'u bi-ğayri hisâbin.*²

Allah Allah! Kendisi götürmemiş, başkası girmiyor. Kilidi, anahtarı kendisinde. Buraya çeşit çeşit rızıklar nereden geliyor?

Kâle yâ Meryemu ennâ leki hâzâ. “Yâ Meryem, bunlar sana nereden geliyor, diye sordu, sorardı.”

Kâlet hüve min indi'llahi. “Bu rızık bana Allah tarafından gönderiliyor.” *Inne'llahe yezuku men yeşâ'u bi-ğayri hisâbin.* “Allah dilediği halis kullarını, ibadetskâr kullarını

---

² 3/Âl-i İmran, 37.

umulmadan, umulmayacak taraflardan, *min tarafillah* mânevî sofralarla böyle rızıklandırır.”

Şeyi de biliyorsunuz, İsa aleyhisselam'dan da Havariler mucize istediler. Gökten sofrayı indirdi Allahu Teâlâ hazretleri, yediler. Yani, “Gönlümüz mutmain olsun yâ İsa.” dediler.

“İnanmadınız mı bana?” dedi.

“İnandık ama bir mucize göster de gönlümüze iyice yatışsın bu imana.” Dua etti, Allahu Teâlâ hazretleri bir sofrayı indirdi. O dua Maide suresinde bildiriliyor.

Mübarek bir annenin mübarek bir oğlu. İkisi de Allah'ın has, halis kulları. Tabii, o mânevî şeyleri bilmeyen insanlar ileri geri konuşmuşlardır. Meryem validemiz tabii çok üzüldü. Dediler ki “Yâ Meryem, bu ne biçim şey böyle, bir çocukla kucağında kalktın geldin?!” Hz. İsa'ya işaret etti.

Dediler ki: “Beşikte olan bir çocuk ne söyleyecek, niye işaret ediyorsun?” Ama Hz. İsa dile geldi. Bunlar hep Kur'an âyetlerinde. Kur'an âyetleriyle onun şeyi ispat edilmiş ve bildirilmiş bize.

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا

*Kâle innî Abdullah, âtâniye'l-kitâbe ve ce'alenî nebiyyen.*³

Kâle innî Abdullah. “Ben Allah'ın kuluyum, dedi.” Hz. İsa beşikte, üç kişi beşikte konuşmuştur. Beşikte konuşanlardan bir tanesi Hz. İsa'dır. Anasına şehadet etti. “Ben Allah'ın kuluyum.” *Âtâniye'l-kitâbe.* “Allah Bana kitap gönderdi. Verecek, İncil'i nâzil edecek.” *Ve ce'alenî nebiyyen.* “Ve beni peygamber kıldı.” diye öyle şey yaptı.

Tabii, bilmeyenler ileri geri söyledikleri için o mübarek Meryem Hatun çok üzüldü. O üzüntüsünün, o sıkıntısının, o derdinin, o insanların öyle kendisine yan bakmasının mükâfatı olarak Allahu Teâlâ hazretleri cennette Peygamber Efendimiz'in zevceliğini ona nasip ediyor.

---

³ 19/Meryem, 30.

أَمَّا إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا قَالَ لِأَخِيهِ الْمُسْلِمِ: جَزَاكَ اللَّهُ
خَيْرًا فَقَدْ بَالِغَ فِي الدُّعَاءِ

E mâ inne'l-abde izâ kâle li-ehîhi'l-muslim: Cezâke'llahu hayran, fe-kad bâleğa fî'd-duâi.

Bu da Enes *radiyallahu anh'*ten rivâyet edilmiş bir sözdür. Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:

“Bir kul, müslüman kardeşine kendisine bir iyilik yaptığı zaman ‘*cezâke'llahu hayran*’ dese; ‘Allah seni hayırla mükâfatlandırırsın.’ dese,” *Fe-kad bâleğa fî'd-duâi*. “En güzel şeyi söylemiş, mübalağalı karşılığını vermiş olur. En güzel şeyi temenniye yapmış olur.” diyor Peygamber Efendimiz.

Cezâke'llahu hayran. Cezâke'llahu hayran kesîran diye de günümüzde geçiyor. Demek ki bize birisi güzel bir şey yaptığı zaman, ihsanda bulunduğu zaman, bir iyilik yaptığı zaman böyle dua etmemiz lazım. Bu duayı hatırımızda tutalım. “Allah seni hayırla mükâfatlandırırsın. Hayırlara erdirsin. Allah senden razı olsun.” gibi bir söz olmuş oluyor bu.

أَمَّا يَخْشَى أَحَدُكُمْ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ الْإِمَامِ
أَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ حِمَارٍ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ صُورَتَهُ
صُورَةَ حِمَارٍ

E mâ yahşâ ehadüküm izâ rafe‘a ra’sehû kable’l-imâmi en-yec‘ale’llahu ra’sehû ra’se himârin ev yec‘ale’llahu sûretehû surete himârin.

Bu hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre *radiyallahu anh*’ten rivâyet edilmiş. Sahih bir hadîs-i şerîftir ki namazın imamla nasıl kılınacağına dair bir inceliği bize öğretiyor. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

E mâ yahşâ ehadüküm. “Sizden biriniz korkmaz mı?” *İzâ rafe‘a ra’sehû kable’l-imâmi.* “İmam secdedeyken, imamdan evvel başını kaldırdığı zaman korkmaz mı?” *En yec‘ale’llahu ra’sehû ra’se himârin.* “Başını eşek başına çevirmesini, Allah’ın çevirmesinden korkmaz mı?” *Ev yec‘ale’llahu sûretehû surete himârin.* “Veyahut Allah’ın onun suretini eşek suretine getirmesinden korkmaz mı da böyle yapar?” buyurmuş Peygamber Efendimiz.

Bu çok ağır bir ifadedir. Bu ağır ifadeden anlaşılıyor ki imama uyuduğumuz zaman, imamdan evvel oturmak, kalkmak, kaldırmak başı, doğrulmak veya secdeye yönelmek yok. Sakin olacağız. O *Allahuekber* dediği zaman, eğildiği zaman eğileceğiz. *Allahuekber* dediği zaman kalkacağız. Böyle ondan evvel kalktığı zaman tabii bu duruma düşüyor.

Peki, bu durum hakikat midir yoksa bir işaret ve mecaz mıdır?

Bir hadîs-i şerîfte geçmiş ki: Allah bu ümmeti suret değiştirmekten mahfuz etmiştir. Eski ümmetlerde olmuş yani. Hıncır hâline getirmiş, maymun hâline getirmiş Allah ama bu ümmette öyle şey yok. Bu mânevî bir işarettir ki o adamın aklının gideceğine, aptallaşacağına yani hımar gibi, eşek gibi olacağına işaret. Yani onun bereketsizliğinden, o itaatsizliğinden, uyumsuzluğundan dolayı hâlinin öyle olacağına işaret ediyor.

Onun için namazda imama güzel ittibâ edelim. *Allahuekber* dedi, arkasından *Allahuekber* diyelim. Sonra dikkatle dinleyelim. Oturmada, kalkmada, diğer intikal tekbirlerinde tekbirden sonra yavaş yavaş

hareketimizi ona göre ayarlayalım. Bu da namazın intizamı ile ilgili bir hususta.

Dikkat ederseniz Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bize her şeyimizi öğretiyor. Safların intizamına varıncaya kadar şöyle bir tarafından giren, öbür tarafa kadar dümdüz olmasını; kimisini öne çekerek, kimisini göğsünden geriye doğru ittirerek sağlardı Peygamber Efendimiz. Saflar böyle olmaz, müslümanlar intizama alışsın diye her şeyi bize dair böyle nasihati, tavsiyesi vardır. Dün akşamki okuduğum hadîs-i şerîfte diyor ki:

“Şam eyaletleri size fetholunacak. Şam taraflarını alacaksınız, şu anda Medine’desiniz. Kumların arasındasınız, bir avuç insansınız ama değişecek durum. Şamları, Irakları, Suriyeleri, Mısırları fethedeceksiniz. Oralarda hamam denilen evler, binalar göreceksiniz. Sakın oraya peştamalsız girmeyin. Peştamalsız girmek benim erkeklerime, ümmetimin erkeklerine haramdır. Kadınlar da ancak hasta olduğu takdirde oraya gitsin. Aksi takdirde gitmesin. Çocuk doğuran lohusalar gidebilir. Bir de hasta olan erkekler tedavi için gidebilir. Başka türlü oraya gitmesinler.” diye buyuruyor. Onu bile

tavsiye etmiş. Hiçbir şey bırakmamışlar yani. Şu hadîs-i şerîfleri, hadis kitaplarını, sahih kitapları güzelce okusak tepeden tırnağa edepli, intizamlı, temiz, pak, has, halis insanlar oluruz.

Çünkü her şeyimizi öğretmiş, şefkatli bir baba gibi, bir aile terbiyesi gibi müslüman ümmetini, ümmet-i Muhammed'i Peygamber Efendimiz öyle güzelce terbiye eylemiştir. Allah bizi o edeplerle müeddeb eylesin.

b. Haşerat Isırmasına Karşı Okunacak Dua

أَمَّا إِنَّهُ لَوْ قَالَ حِينَ أَمْسَى: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ
التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ مَا ضَرَّهُ لَدَغُ عَقْرَبٍ حَتَّى
يُصْبِحَ

*E mâ innehû lev kâle hîne emsâ: Eûzu bi-
kelimâti'llahi't-tâmmâti min şerri mâ halaka,
mâ darrahû ledğû akrabin hattâ yusbiha.*

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'ten yeni bir hadîs-i şerîf. Birisini geceleyin akrep sokmuş. Orada akrep sokmuş. Sabaha kadar uyuyamamış.

Bu akrep sokması Allah esirgesin yani çok böyle, sanki insanın damarlarını ustura vurulup da kesiliyormuş gibi cız cız içini yakan, üşüten, titreten, ağrıdan perişan eden yani babayiğit insanı yere çalan bir şey.

Oranın akrepleri de daha bir şey oluyor. İri oluyor böyle, zehri daha kuvvetli oluyor. Çok da hızlı hareket ediyorlarmış yani böyle fare gibi fırt oradan oraya çarçabuk gidiyorlarmış. İnsanın kendisini koruması çok zor oluyormuş. E, ne olacak?

Birisi öyle şey yapmış. Akrep sokmuş da sabaha kadar inlemiş. Peygamber Efendimiz diyor ki:

Lev kâle hîne emsâ. “Eğer o akşama girdiği zaman, akşam bastırıldığı zaman o şahıs deseydi ki:” *Eûzu bi-kelimâti’llahi’t-tâmmâti.* “Allah’ın tam, noksansız, eksiksiz, dâim isimlerine sığınırım.” *Min şerri mâ halaka.* “Yaratıklarının şerrinden Allah’a sığınırım, deseydi.” *Mâ darrahû.* “O akrep ona zarar vermezdi.”

Hani mâlum televizyonda da göstermişler, anlatıyorlardı. Akrebi alıyormuş eline. Elinde gezdirtiyormuş, şey yaptırtıyormuş;

sokmuyormuş. Bu dualıdır, sokmaz falan diyor-
muş. Akrep sokmuyormuş yani, biraz bu şey
yaptığı halde, kızdırdığı halde sokmuyormuş.

Şeyde de yani böyle şeyler olduğuna
alâmet, ağabeyimin romatizma ağrıları var.
Arı sokması iyi gelirmiş diye duymuş. Yakala-
mış bir bal arısı; uğraşıyor, didiniyor ya sok
diye. Dizinin üstüne koymuş, sokmuyor hayvan
bir türlü. Orasını sıkıyor, burasını tutuyor; sok-
sun da şey yapsın diye. Allah sokturmayınca
yani sokturmaz. Böyle dua etseydi sokmazdı
buyurmuş. Bunu da ezberleyelim:

*Eûzu bi-kelimâti'llahi't-tâmmâti min
şerri mâ halaka.*

Gayet kolay. Şöyle bir defterimiz, kalemi-
miz varsa hemen herkes yazabilir. Türkçesi de
“Allah'ın tam olan kelimeleri ile Allah'a daya-
nırım yarattıklarının şerrinden.” demiş oluyor
insan.

Tabii, Allahu Teâlâ hazretlerinin bazı es-
mâsı vardır, kelimeleri vardır ki onların azîm
tesirleri vardır, mânevî tesirleri vardır. Onu
erbâbı bilir. Mesela İsm-i Azam diye duası var-
dır. Sonra Peygamber Efendimiz'in bize

tavsiye ettiği Şeyler vardır. Mesela dua ederken “*Allahümme innî es'elüke bi'smike'l-a'zam ve rıdvânike'l-ekber.*” diye dua etsin; çünkü o O'nun esmâsındandır, buyuruyor. Böyle dua ettiği zaman Şıp diye tutar.

Adamcağızın birisi bir diyardan bir diyara yalnız seyahat edermiş. DerlermiŐ ki “Ya ker- vanla gitsene topluluk içinde. Yalnız başına olunca haramiler yolunu kesip de seni soyar- lar, canına kast ederler.” “Yok, ben Allah'a sı- ğınıyorum.” dermiŐ. Bir gün yolda harami çıkı- yor karŐısına. Kılıcı çekmiŐ, durdurmuŐ. “Seni öldüreceğim, mallarını alacağım.” Demiş ki Őurada namaz kılayım da ondan sonra. Namaz kılmasına demek ki o zamanın haramilerinin de az çok yine bir namaz kılacak kadar bir va- kit bırakma Şeyi olanları oluyor demek ki. Bir açmış elini, bir dua eylemiş:

Yâ Vedûd, yâ Vedûd, yâ Ze'l-arŐ el- Mecîd... diye böyle bir dua. Bir atlı peydah ol- muş kum tepelerinin arasından. Elinde mızrap, yıldırım gibi atıyla gelmiş. O haramiyi hakla- mış, geçmiş gitmiş. Yani Allah Teâlâ hazretleri her Şeye Kâdir'dir. Müsebbibü'l-esbâbtır. Ne- reden olacağı, nasıl olacağı belli olmaz. Onun

için bunların çok faydası böyle tecrübe edilmiş, görülmüştür. Bunları yazacağız. Hatırımızda olacak, tesiri vardır. Duanın öyle tesiri vardır ki hastalık olmadan olmasını da engeller, olduktan sonra geçirir de.

Peygamber Efendimiz'in sahabesinden bir grup, olmuş bir hadise. Çöle bir vazifeyle gittiler. Aç kaldılar, susuz kaldılar. Çölün ortasında yürüdüler, yürüdüler. Bir ağaçlık, hurmalık köy gördüler, oraya yanaştılar. Köyün ahali bunları misafir etmedi. Öyle adam, misafir etmedi. Ne su verdiler, ne yiyecek verdiler. Bu mübarekler de çölün kenarında, kumların üstüne kıvrıldılar. Vahanın kenarında, çölün yakınında, aç açık, bitap, yorgun...

Orada şey yaparken böyle köyden bir feryat, bir gürültü, bir patırtı, bir vaveyla... Ne oluyor diye sordular. Köyümüzün reisini, kabilenin reisini yılan soktu. Zehirli yılan sokmuş, biliyorlar zehirli yılanı. Başlamış şişmeye, ölecek. Kabile reisi ölecek.

Feryadın figanın sebebi o. Demiş ki o sahabeden olan gurubun reisi: Ben onu iyileştirim ama demiş bizim karnımız aç. Yedirmediniz, susuzuz. Su ikram etmediniz. Aman

demişler, sen geçir; ne istersen veririz. Onun üzerine gitmiş, bir dua etmiş.

Yılan soktuğu ve şişmeye başladığı halde ağzın bereketine, duanın kuvvetine bakın ki geçiveriyor. Hastalık yani, yılan sokmasının tesiri geçivermiş. Artık bunlara izzet, ikram, yedirmişler içirmişler de giderken de yanlarına koyunları, kuzuları katmışlar. Hadi, bunları da götürün diye öyle göndermişler. Demiş ki: Şimdi Peygamber Efendimiz'in yanına gelinceye kadar bu koyunlara aman dokunmayın. Bunu Resûlullah'a soracağız, bu durumumuzu.

Demişler ki: Yâ Resûlallah, iyi mi yaptık kötü mü yaptık? Bizim böyle bir iş başımıza geldi. Böyle dedik yani, dua ederiz ama siz şöyle yaparsanız diye yani âhiret işini dünya menfaati için yapmış gibi olduk mu acaba?

Peygamber Efendimiz yok demiş. Mahsuru yok. Sizin durumunuz orada aç açık kalmaktan dolayı öyle olması normal. Bir mahsuru yok, hatta demiş o koyunlardan bana da getirin. Yani teselli bulsunlar diye, helal olduğundan bir tereddütleri kalmasın diye bana da getirin diye buyurmuş.

Şimdi Konya'da evliyaullahtan bir zât anlatıyorlar, onun hayatını okuyordum da. Birisi gelmiş, kadının birisi kuyumuzun içine tavuk düştü, öldü zavallı. Ne yapalım? Necis oldu, pis oldu su. demiş: İki yüz kova su çekersen şer'an temiz olur suyun.

İki yüz kova çekersin, tabii o hayvanı da aldıktan sonra dışarıya dökersin. Su ondan sonra şer'an hükmü temiz olur; ama daha da fazla çeksen daha da iyi olur deyince yanında hocası varmış, şeyhi varmış. Kadına demiş ki: Evladım 200 kova çek, 201. kovayı bana getir ben içeyim, demiş.

Kadını uğurladıktan sonra da talebesi olan o hocaya demiş ki: Bak evladım, şu halka söylediğin şeyi sağlam söyle. Böyle de yapsan iyi olur, böyle de yapsan iyi olmaz. Sağlam söyle ki tereddüt etmesinler. Onların akılları o kadara erer. 200 kova çek, 201. kovayı bana getir ben içeyim demiş.

Bu teselli olsun diye tabii çok hoşuma gitti yani. Bu bir halk terbiyesidir, metodudur. Sorar şu şöyle olsa böyle olsa ne yapmak lazım, bu doğru olur mu diye.

El cevap doğrudur, caizdir veya doğru değildir, yasaktır. Şıp, bıçakla, kılıçla keser gibi keser, bitirir. Şöyle olsa da böyle olsa da lafı dolandırmaz. Yani böyle net konuşmak lazım ki aklında yanlış şey kalmasın diye sonra. Anlayışları farklıdır tabii, halkın anlayışı. Peygamber Efendimiz öyle şey yapmış.

Şimdi buradan da anlaşılıyor ki sahâbe-i kirâmın böyle kerametleri var. Evliyaullahın da kerametleri var, sahih rivâyetlerle bize kadar gelmiş. İspat edilmiş şeyler ki, demek ki yılan soktuğu ve zehri tesirini göstermeye başladığı zaman bile o duanın mânevî tesiri ile o geçiyor.

Onun için tereddüt etmeyin ki Allahu Teâlâ hazretleri duaya çok hayır ve bereket vermiştir. Çok şeyler dua vesilesiyle olur. Kulun duadan gayri yapacak hiçbir şeyi yoktur. Boynunu bükecek kul, Mevlâ'sına teslim olacak, dua edecek. Başka neyimiz var? Her güç kuvvet, her...

c. El Hakim-üt-Tekasür Suresinin Fazileti

“Yâ Resûlallah, kim güç getirebilir?” demişler. Buyurmuş ki:

أَمَّا يَسْتَطِيعُ أَحَدُكُمْ أَنْ يَقْرَأَ أَلْفَ آيَةٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ؟
قَالُوا: وَمَنْ يَسْتَطِيعُ ذَلِكَ؟! قَالَ: أَمَّا يَسْتَطِيعُ أَحَدُكُمْ
أَنْ يَقْرَأَ: أَلْهِكُمْ التَّكَاثُرُ

E mâ yestedîu ehadüküm en yekra'e elfe âyetin fî külli yevmin. Kâlû: Ve men yestetîu zâlike. Kâle: E mâ yestetîu ehedüküm en yekra'e: “el-Hâkümü't-tekâsür”.

“Sizden biriniz *el-Hâkümü't-tekâsür* sure-sini okumaya güç yetiremez mi?”

Yani, demek istiyor ki *el-Hâkümü't-tekâsür* suresini okursanız bin âyet okumuşçasına sevap kazanırsınız.

Neden?

Bu *el-Hâkümü't-tekâsür* suresinde ölümü hatırlamak var. Ölümden sonra hesabın muhakkak ve muhakkak olacağını hatırlatmak var. İnsanların doğru yola gelmesine vesile

olacak ihtarlar var bu âyetlerin içinde. Onun için bu sureyi okumak sevaplı oluyor. 1000 âyeti okumuş gibi sevaplı oluyor.

Tabii, Allahu Teâlâ hazretleri başka surelere de başka sevaplar vermiştir. Mesela hepimizin bildiği *Kul hüve'llahu Ehad* suresini on defa okuyana Allah cennette bir köşk bina eder. 10 defa okuyana cennette bir köşk bina eder.

Günde 100 defa okuyan çok hayırlara erer. Üç tanesi Kur'ân-ı Kerîm hatmetmiş gibi sevap kazandırır çünkü üçünün Kur'an'a bedel sevabı vardır, *Kul hüve'llahu Ehad* suresinin.

Neden böyle kısa olduğu halde sevabı bu kadar çok oluyor?

Mânasının büyüklüğünden, azametinden dolayı. *Kul hüve'llahu Ehad* suresi deniliyor ya, Allahu Teâlâ hazretlerinin Vahdaniyeti anlatılıyor. Allahu Teâlâ hazretleri birdir, hem de öyle bir bir ki başka hiçbir bire benzemez. Öteki biri bölersin, yarım olur; bir daha bölersin dörtte bir olur. Bir daha bölersin sekizde bir olur. Bu ne bölünür ne küçülür. Ne eksilir

ne çıkartılır. Böyle bir birliktir Allahu Teâlâ hazretlerinin birliği.

O'na onun için Vahid demiyor, Ehad diyor, *Kul hüve'llahu Ehad*. Sırf bir, tek bir Allahu Teâlâ hazretleri. Ve Samed'dir Allahu Teâlâ hazretleri. Herkesin hacetini Allah verir, herkesin dileğini o ihsan eder. Her hacetler onun kapısında reva olur. Oradan gider, o dergâhta hallolur hepsi. Onun için insan her Şeyin Allah'tan olduğunu bilince kula eyvallah etmez, iyi kul olur. İnsan kula eyvallah etmedi mi hakiki hürriyeti bulur.

Ondan bir tamahın yok, beklediğin bir Şey yok; isterse darılsın isterse kızsın. Beğenmeyen küçük kızını vermesin deyiverirler ya köyde.

İster beğensin ister beğenmesin, beğenmeyen küçük kızını vermesin deyiverirler ya. Yani eyvallahı olmazsa insanın o zaman hakkı dobra dobra söyler. KardeŐim Şu yaptığın öyle değildir, gerçeği dobra dobra söyler. Hiç kim-seden korkmaz yani.

İŞte o Samedliğini anlatıyor Allahu Teâlâ hazretlerinin *Kul hüve'llahu Ehad*. Sonra

anası, atası, cediti, evlâdı, çoluğu çocuğu, kızı, oğlu olmadığını bildiriyor ki olmadığını biz şimdi çok rahat biliyoruz da bazı kimseler saçma sapan laflar söylemiş, bu insanların arasında deli divane az değil. Kimisi melekler Allah'ın kızlarıdır demiş. Sübhanallah.

سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا

*Sübhanêhû ve teâlâ ammâ yekûlûne ulüven kebîrâ.*⁴

Kimisi de, hala yaşayanların çoğu demiyor mu ki Hz. İsa Allah'ın oğludur. Tövbe estağfirullah. Sübhanallah. Allahu Teâlâ hazretleri hanım edinmekten, evlat edinmekten münezzehtir. O insanların aptallıkları, şaşkınlıklarıdır.

Hz. İsa Allah'ın hak peygamberidir. Hepimiz peygamberler dâhil Allah'ın âciz nâçiz, boynu bükük kullarıyız. O kâinatın sahibidir; hiçbir şeriki, naziri yoktur. Doğmamıştır, doğurmamıştır. Benzeri yoktur. Bu güzel mânaları anlatıyor *Kul hüve'llahu Ehad*. Küçücük,

---

⁴ 17/İsrâ, 43.

iki satır ama, hatta bir satır bazı Kur'ân-ı Kerîmlerde ama ne mânalar içinde var ki insan o mânalara yapıştı mı şu dünyada hür bir insan olur. Hakiki hürriyetine ermiş, Allahu Teâlâ hazretlerinin has, halis, velî, mahbub, makbul kulu oluverir. Onun için kıymetli oluyor.

Bu da *el-Hâkümü't-tekâsür* suresinin sevabı ile ilgili bir şey. Bir keresinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz evinde yattı, yattı ama yemek yememişti. Uyursan uyu bakalım, hiç aç yatılır mı?

Uyku tutmaz, insan uyku uyuyamaz. Uykular falan hep midelerin dolu olmasından geliyor. Kalktı, çıktı karanlıkta. Karanlık ama nasıl karanlık, hiçbir yer görünmüyor. Bir karaltı ile karşılaştı yolda.

Kimdir, diye sordu. Sesinden tanıdı, yâ Resûlallah ben Ebu Bekir'im, dedi.

E, bu gecenin bu saatinde dışarıda ne arıyorsun yâ Ebu Bekir?

Karnım aç ya Resûlallah. Evimizde yiyecek bir şey bulunmadı da uyku tutmadı dedi. Siz ne yapıyorsunuz yâ Resûlallah deyince

Peygamber Efendimiz dedi ki: Ben de aynı nedenle kalktım.

Hz Ebu Bekir'in 90 bin altını vardı Müslümanlığa girdiği zaman. Zengin insandı ama hak yolda hepsini i'tâ eyledi, saçtı Allah yolunda. Yiyecek gıdası yok evinde. Peygamber Efendimiz'in bir hurması yok, yok ki çıktı.

“E, başka yerde yok muydu?”

Var.

“E onun evinde niye yok?”

Peygamber Efendimiz yarının gamını çekmez, ertesi güne mal biriktirmezdi. Eline geleni ikram ederdi. Eline geleni sadaka olarak verirdi. Onun için o akşam bir şey bulunmamış.

Biraz daha yürüdüler. Bir karaltı daha çıkmanın mı karşılıklarına karanlıkta. Beraber yürürken bir de baktılar ki babayiğit Hz. Ömer.

Dediler ki yâ Ömer gecenin bu saatinde nedir sebep?

Anlaşıldı ki o da açmış. Onun da evinde yiyecek bir şey bulunmamış. Hepsi boynu bükük, gittiler sahâbe-i kirâmdan bir zatın geceleyin kapısını vurdular.

Açtı; bir güneş, iki tane ay parçası, Resûlullah Efendimiz ve iki mübarek sahabesi gelmiş. Bayram etti, buyurun yâ Resûlallah dedi. İçeriye aldı onları. Ondan sonra hemen önlerine bir hurma salkımı getirdi.

Hurma biliyorsunuz uzun bir sapta olur, salkım halinde. Rutab; yarısı böyle olmuş, yarısı daha şey sert. Çok tatlı, hoş bir hâli oluyor onun. Getirdi önlerine, bıraktı. Bunlardan tenâvül buyurun, yiyedurun yâ Resûlallah diye. Onlar onları yediler, yediler hurmaları. Tatlı tatlı, hoş hoş.

Ondan sonra o arada gitti, bir oğlak hakladı. Oğlağı pişirdi, bir keçi yavrusu. Getirdi önlerine koydu. Karınlarını doyurdu mübareklerin o zât-ı muhterem. Peygamber Efendimiz ondan sonra *el-Hâkümü't-tekâsür* suresini okudu da dedi ki:

ثُمَّ لَتُسْئَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

Sümme le-tüs'elünne yevmeizin ani'n-naîm.

“O gün muhakkak ve muhakkak dünyadaki nimetlerinizden; yiyeceklerinizden,

rahatlarınızdan sorgu suale tâbi tutulacaksınız buyuruyor Allahu Teâlâ hazretleri. İşte bu yaptıklarımız, yediklerimiz de bu nimetlerden birisi.” diye söyledi.

Evet kendisi yiyor, içiyor elhamdülillah. Yesin, afiyet olsun, şifa olsun. Helalinden kan olsun. Helalinden yesin. Kendisi de yesin, başkasına da yedirsin ama bunların hepsinin bir hesabı var tabii. Hepsinin bir hesabı olacak. O hesaptan geçecek.

Ama işte bu aşağıdaki hadîs-i şerîfte Beydâvî'nin naklettiği hadîs-i şerîfte geçmiş ki: Kim *el-Hâkümü't-tekâsür* suresini okursa Allah'ın o nimetten onu sorgu sual etmesi tekrar etmez âhirette. Yani bu nimetin kendisine Allah tarafından verildiğini dünyada hatırladı. Şükrünü eda etti, helalden gelip gelmediğini kontrol etti gibi oluyor o şahıs.

Onun için o hesap olmaz diye o hâlde bu *el-Hâkümü't-tekâsür* suresini hatırlayın. O nimetlerin arkasından okuyun da onlardan hesap olmasın. Siz de bin âyet okumuş gibi sevaba nâil olalım, mükâfat alalım inşaallah.

أَمَّا أَوَّلُ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ فَنَارٌ تَخْرُجُ مِنَ الْمَشْرِقِ
فَتَحْشُرُ النَّاسَ إِلَى الْمَغْرِبِ؛ وَأَمَّا أَوَّلُ مَا يَأْكُلُ
أَهْلُ الْجَنَّةِ فَزِيَادَةُ كَبِدِ حُوتٍ وَأَمَّا شَبَهُ الْوَلَدِ أَبَاهُ
وَأُمَّهُ: فَإِذَا سَبَقَ مَاءُ الرَّجُلِ مَاءَ الْمَرْأَةِ نُزِعَ إِلَيْهِ
الْوَلَدُ وَإِذَا سَبَقَ مَاءُ الْمَرْأَةِ مَاءَ الرَّجُلِ نُزِعَ إِلَيْهَا

*Emmâ evvelü eşrâti's-sâ'ati fe-nârun
tahrucü mine'l-maşrıkı, fe-tehşuru'n-nâse
ilâ'l-mağribi, ve emmâ evvelü mâ ye'külü
ehlü'l-cenneti fe-ziyâdetü kebidi hûtin, ve
emmâ şebehü'l-veledi ebâhu ve ümmehû: Fe-
izâ sebeka mâu'r-racüli mâe'l-mer'eti nüzi'a
ileyhi'l-veledü, ve izâ sebeka mâü'l-mer'eti
mâe'r-racüli nüzi'a ileyhâ.*

Bu hadîs-i şerîf Enes radiyallahu anh'ten rivâyet edilmiş bir hadîs-i şerîftir. Peygamber Efendimiz'in Medine-i Münevvere'ye gelişi mâlum olunca; Peygamber gelmiş Medine-i Münevvere'ye, Mekke'den hicret etmiş. Peygamber gelmiş, Medine-i Münevvere'ye bir mübarek zât gelmiş, kendisine Allah vahyedi-yormuş diye geldi ve sordu.

Fe-kâle innî sâilün an selâsin lâ ya‘le-muhünne illâ nebiyyün.

“Ben sana üç şey soracağım. Bunun ancak cevaplarını, bunların cevaplarını ancak bir peygamber bilebilir. Üç sorum var.” dedi, sordu.

Kıyametin ilk şartlarından, alametlerinden ilk alâmet hangisidir, dedi.

Ondan sonra cennet ehlinin cennette ilk yedikleri yemek ne olacak, dedi.

Ondan sonra da çocuğun anaya veya babaya veyahut halalara, amcalara benzemesinin, dayılara benzemesi yani oğlan tarafına, kız tarafına benzemesinin sebebi nedir?

Bundan beni haberdar et, cevapları ver diye sordu. Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

Fe-kâle’n-Nebiyü sallallahu aleyhi ve sellem: Ehberanî bihinne ânifen Cibrîlü.

Az evvel senden evvel Cebrail geldi. Bunların cevabını bana bildirdi, dedi. Daha soruyu soran kişi gelmeden Allah o sorulacak soruların cevaplarını Peygamber Efendimiz’e bilirmiş. İşte bu cevaplar:

Emmâ evvelü eşrâti's-sâ'ati fe-nârun tahrucü mine'l-maşrıkı, fe-tehşuru'n-nâse ilâ'l-mağribi.

“Kıyamet alametlerinin evveli şudur ki doğudan bir ateş çıkar. İnsanları batıya sürer, toplar. Hepsini böyle böyle sürer, batıda toplar.”

Ve emmâ evvelü mâ ye'külü ehlü'l-cenneti. “Cennet ehlinin cennete girince ilk yiyecekleri gıda,” nedir? *Fe-ziyâdetü kebidi hûtin.*

“Balık ciğerinin yenmesi.” Kelime kelime tercümesi bu. Balığın ciğerinde şöyle ayrı bir şeyi olurmuş, kısım olurmuş. O çok tatlı olurmuş. Tahmin ediyorum bizim balık havyarı dediğimiz şey galiba. Hani çok kıymetli. On binlerce, yüz binlerce, belki milyonlarca lira kıymetinde olan bir şey. Çok kıymetli, siyah havyar falan diyorlar. Bunu kahvaltıda ancak milyonerler falan yiyebiliyor. Öyle kıymetli bir şey. İşte o havyar gibi bir şey yani onu yiyeceklermiş cennette.

Ondan sonra çocuğun anaya veya baba tarafına benzemesinin sebebi de, diyor Peygamber Efendimiz: Eğer adamın suyu kadının

suyundan öne geçerse o zaman çocuk babaya benzer. Aksi takdirde yani kadının suyu erkeğin suyundan öne geçerse o zaman çocuk ana tarafına çeker diye, bu ana baba tarafına çekme meselesini bu tarzda ve bu kelimelerle ifade etmiş. Artık izahat, incelikler bu meselede mütehasıs olan doktorların, biyoloji âlimlerinin, düşünsünler üzerinde ki mâna olarak anlayacakları bir şeydir.

Şimdi kıyametin ilk alameti budur diye söylemiş. Bazı hadîs-i şerîflerde de buyruluyor ki: Kıyametin ilk alameti benim peygamberliğimdir.

Bu hadîs-i şerîf ile bunun izahı nedir?

Bunun izahı şu ki yani vukû' bulacağıının alameti benim peygamberliğim demek. Böyle teyit etmişler yani hadis âlimleri. Yani ben gelmeden, ben peygamber olarak gelmeden kıyamet kopması yok. Benim gelmem de vukû'unun alameti. Ötekisi, ateş meselesi, kıyametin tümünden kopmaya başlamasının ilk alameti olmuş oluyor. Arada böyle ince bir fark var diye âlimler bildirmişler.

Şimdi Peygamber Efendimiz mâlum öyle bir peygamber ki tâ Hz. Âdem atamızdan beri namı biliniyor. O zamandan beri biliniyor. Peygamberler hep temenni etmişler ki ah onun zamanına yetişsek ah onun ümmeti olsak diye. Öyle temenni etmişler. Ve bildirmiş Beni İsrail'in peygamberleri ve Hz. İsa, Tevrat'ta ve İncil'de ve eski kitaplarda Peygamber Efendimiz'in geleceğini dair adıyla, sanıyla bilgi var.

Nedir delilimiz?

Delilimiz bir kere eski kitaplardaki ifadelerden biliyoruz bunu da Kur'ân-ı Kerîm'de de, bize âyet-i kerîmede bildirilmiş:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا
جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ

Ve iz kâle İse'bnü Meryeme yâ benî İsrâile innî Rasûlullahi ileyküm musaddikan li-mâ beyne yedeyye mine't-Tevrâti ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'tî min ba'di'smuhû Ahmedü. Fe-

*lemmâ câ'ehüm bi'l-beyyinâti kâlû hâzâ sih-run mubînün.*⁵

İsa *aleyhisselam* demiş ki bu âyet-i kerîmeden anlaşıldığına göre:

“Ey Beni İsrâil! Ben Allah’ın peygamberiyim. Bana karşı gelmeyin, benim buyruğumu tutun. Benim yaptığım, işte ben Tevrat'tan size daha önce indirilmiş olan ahkâmı teyit ediciyim.”

Musaddikan li-mâ beyne yedeyye mine't-Tevrâti. “Tasdik edici, teyit ediciyim. Evet, onlar Allah'ın emirleridir, onları yapmaya devam edin diye. Onları tavsiye edici, tasdik ediciyim.”

Ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'tî min ba'dî. “Benden sonra gelecek bir Peygamberi de müjdeleyiciyim ben size. Benim vazifem müjdeleyici olmak, müjdeleyicilik.

Neyi müjdeliyorum?

Benden sonra bir peygamber gelecek ki güneşler güneşi...” *İsmuhû Ahmed.* Adını da

---

⁵ 61/Saff, 6.

Ahmed diye Allahu Teâlâ hazretleri adıyla, sa-
nıyla eski ümmetlere bildirmiş.

Onun için onlar her şeyi biliyorlardı. Kıya-
met âhir zaman peygamberi, âhir zaman pey-
gamberi, bu âhir zaman peygamberi gelmeden
kıyamet kopmayacak.

Hatta Hz. İsa'ya, Hz. Yahya'ya eski kitap-
larda böyle bildirildiği için sen peygamber mi-
sin acaba; o kitaplarda bahsedilen o Peygam-
ber misin diye sorarlardı. Yok, ben o değilim.
Benden sonra gelecek diye söylemişler onlar
da. O bahsedilen şahıs ben değilim diye onlar
öyle söylemişlerdir.

Böyle bir Peygamberin ümmetiyiz. İşte o
kıyametin zamanının ilk alameti olmuş oluyor.
Zamanının geldiğinin alameti oluyor. Bu ateş
de kıyametin tümünden kopmaya başladığının
alameti oluyor.

Şimdi ateş çıkacak doğudan. İnsanları ba-
tıya toplayacak.

Nasıl olur?

Ormanın bir yerinde bir yangın çıkarsa
rüzgâr böyle üfüre üfüre ormanı yakarsa ne

yapar hayvanlar? Canlılar, böyle olanlar ne yapacak?

Kaçabilirler, eli ayağı olanlar. Ateşin geldiği tarafa değil de bu tarafa doğru kaçarlar. Bir yerden bir ateş ki insanların hepsini şarktan çekecek ve batıya doğru böyle çekip götürecektir. Sürüp götürecektir, kıyametin ilk alameti bu.

Şimdi acaba bu hakiki mi, yani hakikaten dünyanın üzerinde bir yangın başlayacak da şarktan insanları bu tarafa doğru çekecek mi? Belki öyledir. Allah ona da kadirdir, bilmiyoruz. Oradan bir yangın başlar, öyle çıkar.

Ama bazıları demişler ki muhtemelen onun mecazî bir mânası vardır. Bir bela, bir musibet çıkacak şarktan, insanları batıya toplayacak. O zaman insanın aklı hemen başka şeylere gidiyor.

Bu komünizm belası çıkmadı mı şarktan, çıktı.

O komünistlerin korkusundan, belasından Müslümanlar batıya sığınmadılar mı?

Batıya sığındılar. Hepsi, NATO'ya girdik biz bile mesela. Aman Ruslar boğazları istiyor,

Kars'ı Ardahan'ı istiyor filan diye; NATO'ya girdik ki bir saldırma olmasın, müttefiklerimizle çarpışalım, bizden çekinsin, korksun falan diye herkes batıya iltica etti.

Batıya iltica etti ama işte o zaman din, iman şunu bunu neler gitti. Neler gitti; örf, âdet, ilim, irfan, ahlâk, âdâb... Kadınlarımızın hâlleri, evlerimizin hâlleri, paralar, pullar, memleketler, neler oldu. Bu mecazî mâna da olabilir diye söylüyorlar. Allahu Teâlâ hazretleri bizi her zaman hazırlıklı olan kullardan eylesin.

Niye?

Çünkü bir insan öldü mü onun kıyameti kopmuştur diyor Peygamber Efendimiz. Başka kıyamet beklemesine lüzum kalmadı, gitti işte. Allah ruhunu kabz etti. Hayatı bitti, kıyameti koptu. *İzâ mâte'l-insânü fe-kad kâmet kıyâmetuhû*. Ve bu kıyamet hep başımızda doluyor. Bilmiyoruz ölüm nerede olacak, nasıl olacak, ne surette olacak...

Allah hayırlı bir hâlde, imân-ı kâmil ile hayır üzere ölmeyi nasip etsin. Şöyle mihraplarda namaz kıldırırken, camilerde namaz

kıllarken, ağızımız oruçluyken, dualı iken, güzel hâl üzere, hac yollarında, Arafat'ta, Müzdelife'de...

Böyle bir kardeşimiz var, mübarek bir kardeşimiz. Allah razı olsun, anası dua edermiş. Yâ Rabbi! Benim canımı Arafat'ta al, Arafat'ta al. Hacca gitmiş, Arafat'ta:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

*Innâ li'llahi ve innâ ileyhi râci'ûn.*⁶

Ruhunun kuşu, beden kafesinden uçmuş gitmiş orada. Allah bak sevdiği kullarının da duasını kabul ettiğinin bir alameti işte. Allah bizi güzel hâl üzere ölenlerden eylesin. Huzuruna sevdiği kul olarak varanlardan eylesin.

Ama bu büyük kıyamet de, bu da korkunç bir şey. Allah korusun, öyle bir hâl ki dağlar hallaç pamuğu gibi atılacak. Hallaç pamuğu gibi dağlar atılacak. Denizler yarılacak. Şu düzen darmadağın dağılacak. Yıldızlar sapır sapır dökülecek. Gök yarılacak. Yani bir korkunç hâller olacak. Toz toprak ortalığa kalkacak.

---

⁶ 2/Bakara, 156.

Allah bizi her türlü felaketlerden, musibetlerden, âhir zamanın korkularından emniyetli eylesin. Gafletle, cehâlet üzere olmayı nasip eylesin. İki cihanın hayrına nâil eylesin.

Fâtiha-i Şerîfe mea'l-besmele-i şerîfe.

Yayacaklar, Peygamber Efendimiz böyle buyurmuş. Ama bazı kabileler çeşitli ihtilaf-lara, çekişmelere girdiler. İslâm tarihinde mâlum; olmuş, bitmiş çeşitli sıkıntılar, ihtilaf-lar... Allah bize bu devirde ittifak nasip etsin. Birlik, beraberlik nasip etsin.

Rabbimiz bir, Allahu celle celalühü. Kitabımız bir, Kur'ân-ı Kerîm. Peygamberimiz bir, Hz. Muhammed Mustafa *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Niye ihtilaf ediyoruz?

Kavga, gürültü, çekişme, harp, darp; kıyasıya müslüman birbirini öldürüyor.

Nasıl öldürüyor, nasıl kıyıyor?

Bu ihtilaf-lardan Allah bizi kurtarsın. Basiret versin; akıl fikir ihsan eylesin. Demek ki bir şeytanın hizbi var, bir Allah'ın hizbi var.

Bir hizbullah var, bir hizbü'ş-şeytan var. Hizbullah felah bulacak, hizbü'ş-şeytan cehenneme girecek. Hangi hizipten olduğuna insan dikkat etsin. Hangi partiden, hangi gruptan, Allah grubundan mı şeytan grubundan mı, iman grubundan mı küfür grubundan mı dikkat etsin.

Yerine hep dikkat etsin. Nerede kime karşı atış yapıyor? Girmiş kâfir grubun içine, şeytan grubunun içine; imanlılara mı saldırıp duruyor, atış yapıp duruyor? Yoksa müslümanların safında yer almış da küfürle göğüs göğse mi çarpıyor?

Durumuna dikkat etsin.

d. Gemiye Binince Okunacak Dua

أَمَانُ أُمَّتِي مِنَ الْغَرَقِ إِذَا رَكِبُوا الْبَحْرَ أَنْ يَقُولُوا:
بِسْمِ اللَّهِ مَجْرَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

Emânü ümmetî mine'l-ğaraki izâ rakibu'l-bahre en yekûlû: Bismillâhi mecrâhâ ve müsrâhâ inne Rabbî le-Ğafûrun Rahîm. Ve mâ kaderu'llahe hakka kadrihî.

Hz. Hüseyin Efendimiz'den merfû'an zikredilmiş bir hadîs-i şerîftir ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş:

“Benim ümmetimin garantisi, emânı, kurtuluşu,” nereden?

Mine'l-ğaraki. “Boğulmaktan.” *İzâ rakibu'l-bahre*. “Denize, sefere çıktıkları zaman, gemiye bindikleri zaman gemi bataabilir, boğulabilirler. Boğulmamak garantisi, emânları, emniyetleri nedir? Şu sözleri okumaktır, şu âyet-i kerîmeyi okumaktır:

Bismillâhi mecrâhâ ve müsrâhâ inne Rabbî le-Ğafûrun Rahîm.”

Bu Kur'ân-ı Kerîm'den bir âyet-i kerîmeden alınmıştır, ibaresi. Nuh *aleyhisselam* ve ona iman edip, tâbi olanlar gemiye bindilerken;

وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا وَمُرْسِيهَا
إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

*Ve kâle'rkebû fîhâ bismillâhi mecrâhâ ve müsrâhâ. Inne Rabbî le-Ğafûrun Rahîm.*⁷

---

⁷ 11/Hûd, 41.

diye âyet-i kerîmede Nuh *aleyhisselam*'ın kavmine “Böyle diyerek gemiye binin.” dediğini anlatıyor Kur’ân-ı Kerîm. Biz de bu dua ile gemiye binersek, uçağa binersek, bir vasıtaya binersek böyle şey yapalım. Bu duayı unutmayalım:

Bismillâhi mecrâhâ ve müsrâhâ inne Rabbî le-Ğafûrun Rahîm.

Yani “Allah'ın adıyla hareket etmesi, bunun menzîl-i maksûduna varıp erişmesi, kavuşması Allah'ın adıyladır. Rabbim Gafûr'dur, Rahîm'dir. Merhameti çoktur, rahmeti boldur. Afv u mağfiret eder.” diye ona iltica ederek, şey yapıyor arkasından bu âyeti. Bunun arkasından da denilecek ki:

Ve mâ kaderu'llahe hakka kadrihî.

Kâfirler, müşrikler, zavallılar Allahu Teâlâ hazretlerini hakkıyla takdir edemediler. Sığınılacak kapı orası hâlbuki.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

*Ve mâ kaderu'llahe hakka kadrihî. Ve'l-ardu cemî'an kabzatuhû yevme'l-kıyâmeti ve's-semâvâtü matviyyâtün bi-yemînihî.*⁸

Âyet-i kerime uzundur. Yani "Allahu Teâlâ hazretlerinin azametini kâfirler anlayamadılar. Kıyamet gününde bütün dünya yed-i kudretindedir, kabza-i kudretindedir. Ve semâvât yemîninde dürülmüştür. Yani gökler, yerler O'nun yanında, O'nun azameti karşısında bu durumdadır." diye O'nun azametini gösteren bir büyük âyet-i kerîmedir. Bunu okuyarak böyle şeye binecek; bineceği vasıtaya, gemiye böyle binecek. Böyle olduğu takdirde batmaz. Mahfuz kalır.

E bu gemi için, o zaman uçak yoktu. Şimdi uçak da uçak gemisidir yani o da havada yüzüyor yani aynı tarzda. Uçakta da bunu okuyalım. Binecek olursak bir yere giderken, otomobile binerken veya bir ata vesaireye binerken umumiyetle okunan;

سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ

---

⁸ 6/En'âm, 91.

وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ

*Sübhâne'llezî sehbara lenâ hâzâ ve mâ künnâ lehû mukrinîne ve innâ ilâ Rabbinâ lemunkalibûne.*⁹

Âyet-i kerîmeleridir. Bu okunmuştur. Bu da yine gemiye binmekle ilgilidir; ama öteki bineklere de teşbih edilmiştir. Böyle bineğe binildiği zaman bu dua ile dua edilmesi tavsiye olunmuştur.

Allahu Teâlâ hazretleri her işimizde ona hakkıyla tevekkül etmeyi bizlere nasip eylesin. Çünkü ona tevekkül edenleri Allah sever ve mahrum koymaz. Menzîl-i maksûduna ulaştırır, işini kollar. Kendisine emanet olunana, kendisine sığınana Allah zarar getirmez.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi sevdiği, razı olduğu, hıfzında, himayesinde tuttuğu, koruduğu, kolladığı iyi kulların zümresine dâhil eylesin.

Fâtiha-i Şerîfe mea'l-besmele.

---

⁹ 43/Zuhruf, 13-14.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

2 Recep 1405 / 23.03.1985

Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak

ulaŐmak için tıklayınız.

